

[Statsministeren.]

sultat i den Sag, som specielt behandledes i Sommer, Gældsforholdene for Landbruget, og tilføjede, at dette forøger absolut ikke Rigsdagens Anseelse. Derom bliver der saare let Enighed mellem det ærede Medlem og mig. Jeg har brugt tilsvarende Ord i Landstinget, da Forkastelsen af Sagen fandt Sted. Det maa vi nemlig huske, det var Landstingsflertallet, der hindrede, at der kom et Resultat, det Flertal i Landstinget, der ikke repræsenterer noget Flertal i Folket. Det ærede Medlem Hr. Brorsen misforstaar Situationen, naar han mener, at der ikke er blevet forsøgt Mægling. Der forelaa et Forslag, vedtaget af Folketingsflertallet, et Forslag, der var tiltraadt af de Institutioner, der skulde bære en økonomisk Risiko, og over for dette søgte Landstingsflertallet at øve Diktatur, her var simpelt hen ingen Mægling mulig. Regeringen savner hverken Villie eller Evne til at forhandle ogsaa med Landstinget, det er da sket nu gennem en Række Aar paa mange Omraader og vilde ogsaa lade sig gennemføre, naar Landstingsflertallet ikke forsøger sig i Rollen som Diktator. Naar som i Sommer et enkelt Parti alene vil have sin Vilje, maatte det nødvendigvis glippe. Det ærede Medlem har ganske Ret, naar han siger, at et enkelt Parti kan ikke faa sin Vilje, men det maa iagttages netop i det Parti, som det ærede Medlem repræsenterer, thi det var jo en saadan Bestræbelse for at faa sin Vilje, der udfoldedes af de Mænd, der førte an i Sagen paa Venstres Vegne. Jeg erindrer meget vel, at den ærede Ordfører her under Debatten ikke direkte var Parthaver i disse Forhandlinger.

Den Skæbne, som Forsøget paa Konverteringens og Gældssaneringens Gennemførelse fik, maatte naturligvis fremkalde det Grundlovsforslag, som det ærede Medlem Hr. Brorsen ikke mener er nødvendigt, og som Det konservative Folkeparti efter Ordførerens Erklæring ogsaa har taget Standpunkt imod. Jeg har dog imidlertid med Tilfredshed erfaret, at Planen om Landstingets Udslettelse har faaet et stærkt forøget Flertal her i Tinget. Foruden de 8—9 Konservative under det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Førerskab, som tidligere har meldt sig, har nu det ærede Medlem Hr. Axel Dam tilsagt sit Partis Medvirken, og det ærede Medlem Hr. Thomsen har givet det andet i Salen bestaaende Folkepartis Tilslutning til Sagen. Naturligvis anser jeg det for mest tiltalende, at Sagen løses nu, men ellers maa jeg sige, saa ser jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Thomsen ogsaa med

Fortrøstning hen til det nærliggende Aar 1936.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen mente, at en Valglovsændring var mere paakrævet end en Grundlovsændring. Jeg kan nu ikke erkende dette, men naturligvis, efter en Grundlovsændring skal vi ogsaa have en Valglovsændring, og naar vi er klar over, hvordan Grundloven bliver, bliver man vel ogsaa nok enig om at lave den Valglov, som den ændrede forfatningsmæssige Tilstand da nødvendiggør. Hvis man derfor vil forhandle om begge Dele, kan vi godt tage Valglovsspørgsmaalet sammen med Forfatningsspørgsmaalet, hvilket maaske ogsaa kan siges at være den naturlige Fremgangsmaade. Jeg kan for min Del ogsaa se Fejl i den Valglov, der er gældende, hvad jeg ogsaa før har fremhævet, og hvad jeg og mine Meningsfæller har manifesteret ved de Forhandlinger om denne Sag, som fandt Sted for nogle Aar siden, og jeg og mine Meningsfæller er lige saa lidt paa dette som paa andre Omraader doktrinære. Der kan godt anlægges et System med Enkeltmandskredse og Tillægsmandater, som sikrer en retfærdig Repræsentation, men dette sidste maa naturligvis ogsaa være Betingelsen, hvad enten man saa vil have det ene eller det andet System for Valgordningen. Jeg maa sige, at efter de Udtalelser, der er faldet, imødeser jeg særdeles frugtbringende Forhandlinger angaaende Forfatningsændringen, og vi vil altsaa ogsaa, hvis man maatte ønske det, meget vel kunne drøfte Valglovsændringer samtidig eller umiddelbart derefter.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen udtalte sin Forundring over, at Begejstringen over den nye Grundlov ikke holdt længere. Ja, det ærede Medlem kan dog næppe være saa svag i Hukommelsen, at han ikke ved, at Begejstringen ikke just omfattede det Landsting, der nu eksisterer. Vi er i Dag lige saa begejstrede som for 20 Aar siden for Forfatningsreformens betydningsfulde Fremskridt, men Landstinget blev os afpresset for den Indrømmelse, man gjorde den almindelige Valgret. Dette er jo en historisk Kendsgerning, som man ikke nogen Sinde kommer uden om. I 20 Aar har vi nu trællet under dette Landsting, det burde være nok! Hvor længe skal Begejstringen holde sig for et Landsting af den Beskafenhed, hvis sidste Resultater vi har set i Sommer? Men hvis det ikke er nok, hvis man ikke mener at kunne faa Landstingsflertallet til at gennemføre en Forfatningsændring — ja, saa tror jeg i Dag, som vi troede i 1914—15, da vi beskæftigede os